

Sygn. akt

III AUa 313/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 września 2016 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **28 września 2016 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **11 lutego 2016 r.** sygn. akt **III U 1071/15**

zmienia zaskarżony wyrok jak też poprzedzające go decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 19 sierpnia 2015 r. i 8 października 2015 r. w ten sposób , że przyznaje wnioskodawcy J. J. prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych począwszy od dnia 19 lipca 2015 r.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 września 2016 r.

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy J. J. prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, dochodzonego wnioskiem z dnia 13 lipca 2015 r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 748). Powołując w podstawie prawnej decyzji

art. 184 ww. ustawy w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego ponieważ nie dowiódł co najmniej piętnastu lat pracy w warunkach szczególnych. Ten bowiem uznany przez ZUS zamknął się w wymiarze 13 lat 3 miesięcy i 2 dni, nie obejmując- wykazywanego przez wnioskodawcę jako praca w warunkach szczególnych -okresu zatrudnienia od 1 sierpnia 1983 r. do 23 czerwca 1985 r. na stanowisku inspektora bhp

w (...), w T., przy uzasadnieniu, że „ tego rodzaju stanowisko pracy wyklucza pracę stałą i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku w środowisku pracy w którym zatrudnieni są pracownicy wykonujący prace w warunkach szczególnych” .

Kolejną decyzją z dnia 8 października 2015 r. organ rentowy - odmawiając ponownie J. J. prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego z tego samego względu jaki powołany został w uprzedniej decyzji -ustalił jednocześnie –w oparciu o dodatkowo pozyskane dowody- ,że wymiar okresu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych wynosi ostatecznie 14 lat

6 miesięcy i 7 dni , uwzględniając w nim w dodatkowo okres od 27 października 1981 r. do 31 stycznia 1983 r. w którym wnioskodawca był zatrudniony w(...), na stanowisku obchodowego bloków z wyłączeniem jednak wstępnego okresu zatrudnienia jako stażysty w wyżej wymienionym zakładzie pracy od 27 lipca 1981r. do 26 października 1981 r. z uwagi na przyjęcie ,że „ nie było to zatrudnienie na podstawie zwykłej umowy o pracę”.

Obie wyżej wskazane decyzje ZUS zaskarżone zostały przez wnioskodawcę J. J., który w odwołaniu wniesionym do Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 21 września 2015 r. jak i w dalszych pismach procesowych-wnosząc o zmianę w/w decyzji poprzez potwierdzenie uprawnienia do dochodzonej emerytury począwszy od dnia 19 lipca 2015 r.(...)- zarzucał, że wbrew stanowisku pozwanego organu rentowego legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych. W tym bowiem względzie odwołujący podkreślał , że specyfika jego pracy jako inspektora bhp w (...), w T.-w Zakładzie Elektrociepłowni polegała na stałym i bezpośrednim dozorcze stanowisk robotniczych pod kątem przestrzegania zasad bhp

w procesie produkcyjnym związanym z wytwarzaniem i przesyłaniem energii elektrycznej i ciepłej zarówno na użytek zakładu pracy jak i odbiorców zewnętrznych , gdzie prace te zaliczane były do prac wykonywanych w warunkach szczególnych

o jakich mowa w Dziale II Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43). Powyższe potwierdzić zaś dodatkowo mieli ,wnioskowani do przesłuchania w postępowaniu sądowym , świadkowie w tym jeden z nich zajmujący tożsame stanowisko pracy jak wnioskodawca , który też z tego tytułu miał nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku. Niezależnie od tego wnioskodawca podnosił, że także wstępny okres jego zatrudnienia na stażu w(...)” winien być uznany za pracę w warunkach szczególnych , bowiem wykonywał wówczas tożsame prace do tych, które zostały w późniejszym okresie tego zatrudnienia uznane przez ZUS za prace

w warunkach szczególnych , a nadto była to umowa o pracę obejmująca wykonywanie jej w pełnym wymiarze czasu pracy .

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 października 2015 r. jak też w dalszym toku postępowania wnosił o oddalenie żądania wnioskodawcy z tego samego zasadniczego względu , który legł u

podstaw obu zaskarżonych decyzji , a więc z uwagi na przyjęte przez organ rentowy nie wykazanie przez odwołującego co najmniej piętnastu lat pracy warunkach szczególnych. .

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy J. J., wyrokiem z dnia 11 lutego 2016 r. (sygn. akt III U 1071/15) oddalił odwołanie . Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca J. J.ur. (...),pozostający w zatrudnieniu w(...). w T.,

w dniu 13 lipca 2015 r. wystąpił do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Wykazany przez wnioskodawcę i uznany przez ZUS łączny okres składkowy i nieskładkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł równe 25 lat , zaś bezsporny okres pracy w warunkach szczególnych zamknął się ostatecznie w wymiarze 14 lat 6 miesięcy i 7 dni. Powyższe- stanowiące o braku wymaganych co najmniej piętnastu lat pracy warunkach szczególnych -stanowiło zaś podstawę obu zaskarżonych decyzji z dnia 19 sierpnia 2015 r. i 8 października 2015 r. odmawiających wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego. Opierając się następnie na przeprowadzonych w postępowaniu sądowym dowodach tak z dokumentów jak i dowodach osobowych z zeznań świadków - współpracowników wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia w (...)” w T.– jak i zeznan samego odwołującego , Sąd Okręgowy ustalił , że J. J.po ukończeniu studiów magisterskich w zakresie elektrotechniki zwrócił się z podaniem do(...), o zatrudnienie , zaś w dniu 27 lipca 1981 r. zawarł

z w/w pracodawcą umowę o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...)do dnia 26 lipca 1983 r. W umowie tej wskazano ,iż początkowo tj. w okresie od 27 lipca 1981 r. do 26 października 1981 r. wnioskodawca będzie odbywał wstępny staż pracy , po którym powierzone będą mu obowiązki obchodowego bloków . W okresie „stażowym” wnioskodawca tak jak inni zatrudnieni w (...)pracował przy produkcji energii elektrycznej i ciepłej w Elektrowni , wykonując w pełnym wymiarze tożsame rodzajowo prace jak te , które mu następnie formalnie powierzono. Ostatecznie J. J.pracował u w/w pracodawcy do dnia 31 stycznia 1983 r. , uzyskując na cały okres tego zatrudnienia świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych . Z kolei gdy idzie o okres zatrudnienia wnioskodawcy w(...)” w T.- do którego to zakładu pracy wnioskodawca przeszedł na zasadzie porozumienia stron z (...)” - to pełniąc obowiązki inspektora bhp w Wydziale Elektrociepłowni w którym zatrudnionych było około 300 pracowników zajmujących się przygotowaniem wody technologicznej, pracujących w oddziałach cieplnym ,elektrycznym , automatyki , ruchu bloków energetycznych i mechanicznym , wnioskodawca codziennie kontrolował bezpieczeństwo i higienę ich pracy. Tym samym kontrolował stan oświetlenia dróg wewnętrznych ,sprawność obsługiwanych przez pracowników urządzeń , dbał

o bezpieczeństwo transportu wewnątrzzakładowego ,sporządzał notatki pokontrolne, a w razie potrzeby uczestniczył też w pracach zespołów powypadkowych . W Wydziale Elektrociepłowni był jedynym inspektorem bhp. Przychodząc do pracy wnioskodawca przebierał się w kantorku zlokalizowanym przy oddziale cieplnym Wydziału i ruszał na obchód . W kantorku sporadycznie wykonywane były też przez niego czynności biurowe związane z wykonywaną pracą na stanowisku inspektora bhp

(jak np. sporządzanie notatek służbowych czy wystąpień pokontrolnych). Wszyscy pracownicy Wydziału Elektrociepłowni wykonywali prace w warunkach szczególnych , a byli to m. innymi aparatowi , maszyniści kotłowych czy laboranci .Stanowisko pracy wnioskodawcy było zaliczane przez zakład pracy do stanowisk na których praca jest wykonywana w warunkach szczególnych i z tego też tytułu odwołujący pobierał stosowny dodatek pieniężny do wynagrodzenia. Również w treści świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z okresu zatrudnienia wnioskodawcy

w(...), w T., okres zatrudnienia na stanowisku inspektora ds. bhp -od 1 sierpnia 1983 r. do 23 czerwca 1985 r.- zaliczony został do prac

w warunkach szczególnych , przy ich przyporządkowaniu do tych wskazanych

w Dziale XIV poz. 24 Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Inny zatrudniony w tym samym czasie co wnioskodawca w (...), w T.inspektor bhp (w (...)-) słuchany w sprawie jako świadek- nabył z tego tytułu prawo do wcześniejszej emerytury i ją pobiera.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał mimo wszystko żądanie odwołania za nieuzasadnione, a zaskarżone decyzje ZUS w swych konkluzjach za trafne i odpowiadający prawu. Jakkolwiek bowiem ostatecznie Sąd I instancji uznał, że nie ma jakichkolwiek przeszkód aby wstępny staż pracy wnioskodawcy w (...)” uznać za pracę w warunkach szczególnych jako, że było to pracownicze zatrudnienie i to w pełnym wymiarze czasu pracy odnoszące się nadto do zakresu czynności blokowego bloków, które to prace wnioskodawca wykonywał w późniejszym okresie uznanym przez ZUS (co łącznie stanowiło o 14 latach 9 miesiącach i 7 dniach pracy w warunkach szczególnych), to jednak brak jest podstaw

do uznania, że praca wnioskodawcy na stanowisku inspektora bhp w(...)„ w T.miała taki charakter. W tym bowiem względzie Sąd Okręgowy wyraził pogląd, że co do zasady tego rodzaju praca nie może się być utożsamiana z dozorem inżynieryjno-technicznym o jakim mowa w Dziale XIV poz. 24 Wykazu

A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) jako, że kontrola wnioskodawcy nie odnosiła się do jakości procesu produkcji (tę wykonywali kierownicy

i mistrzowie Wydziału), a wyłącznie do przestrzegania przez zatrudnionych w tym procesie przepisów bhp. Równocześnie Sąd I instancji podkreślił, że bez znaczenia dla wyniku sporu ma fakt wydania przez pracodawcę wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych obejmującego także wyżej wskazanych sporny okres zatrudnienia jako, że dokument ten jest dokumentem prywatnym

w rozumieniu art. 245 k.p.c. i jako taki nie wiąże sądu (przy powołaniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2004 r. IV CK 474/03 OSNC 2005/6/113), podobnie jak niewiążące są regulacje wewnętrzzakładowe przewidujące zakwalifikowanie tego stanowiska pracy do prac w warunkach szczególnych, przy gwarantowanej wypłacie z tego tytułu dodatku pieniężnego do wynagrodzenia. Konkludując Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, w ślad za stanowiskiem pozwanego ZUS- stwierdzi więc, że wnioskodawca J. J. nie spełnił wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego przewidzianych w art. 184 ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2015 r., poz. 748). W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 11 lutego 2016 r. zaskarżony został przez wnioskodawcę J. J.. W apelacji z dnia 10 marca 2016r. wnioskodawca - wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie

w całości żądania odwołania, względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji- zarzucił, że kwestionowany przez niego wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu wydany został zarówno z naruszeniem prawa materialnego tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych -t. j. Dz.U. z 2015 r., poz. 748 w zw.

z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze -Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm. – przez błędną ich wykładnię jak i prawa procesowego tj. w tym wypadku art. 233 § 1 k.p.c. – przez wyciągnięcie wniosków sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do nieuzasadnionej odmowy uznania jego pracy na stanowisku inspektora bhp

w (...)„ w T.w okresie od 1 sierpnia 1983 r. do 23 czerwca 1985 r. za pracę w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący – opisując w sposób szczegółowy przebieg dotychczasowego postępowania – w szczególności kwestionował stanowisko Sądu I instancji, iż praca inspektora bhp co do zasady nie jest pracą w dozorze inżynieryjno-technicznym w rozumieniu tego wskazanego w Dziale XIV poz. 24 Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Jednocześnie apelujący podkreślał, że nadzorując pracę zatrudnionych w warunkach szczególnych pracowników pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy był w tym samym stopniu co oni narażony na czynniki szkodliwe dla zdrowia, będąc nadto w szczególny sposób odpowiedzialnym za bezpieczeństwo ich pracy.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji wnioskodawcy (oświadczenie pełnomocnika ZUS złożony na rozprawie apelacyjnej) .

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie , rozpoznając apelację wnioskodawcy J. J. zważył co następuje ;

W ocenie tut. Sądu apelacja wnioskodawcy jest w pełni uzasadniona , co skutkuje wydaniem orzeczenia reformatoryjnego , uwzględniającego w pełni żądanie odwołania. Jak słusznie bowiem zarzuca apelujący zaskarżony wyrok jest wynikiem błędnej subsumcji prawidłowo ustalonych faktów do wynikających z norm prawa materialnego przesłanek warunkujących uznanie danej pracy za pracę w warunkach szczególnych. Przypomnieć więc w tym miejscu należy , że ustalenia faktyczne Sądu I instancji co do sposobu wykonywania przez wnioskodawcę pracy w spornym okresie czasu zatrudnienia w (...)” w T.na stanowisku inspektora bhp są jednoznaczne , stanowiąc o tym , że wnioskodawca stale i w przeważającym zakresie dobowej normy czasu pracy przebywał bezpośrednio przy stanowiskach robotniczych Wydziału Elektrociepłowni gdzie prace wykonywane były

w warunkach szczególnych (Dział II Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.) , a jego sporadyczne pobyty w kantorku usytuowanym przy oddziale ciepłym Wydziału były związane czy to z koniecznością zmiany odzieży , czy ze sporządzaniem ewentualnej dokumentacji wiążącej się jednak bezpośrednio z czynnościami kontrolnymi z zakresu bhp. Tym samym spełnione zostały przesłanki przewidziane dla prac w warunkach szczególnych w dozorze inżynieryjno - technicznym o jakim mowa w Dziale XIV poz. 24 Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). W tym miejscu jedynie podkreślić należy, że

w utrwalonej judykaturze tak sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego przyjmuje się konsekwentnie się , że nie ma żadnych podstaw do wyłączenia z omawianego dozoru związanych z nim czynności dokumentacyjno - administracyjnych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2009 r. II UK 243/09 lex nr 5509 90) . Pomimo tego Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał ,że powołany wyżej dozór inżynieryjno- techniczny co do zasady nie może odnosić się do stanowiska inspektora bhp jako , że nie jest związany z kontrolą jakości samego procesu produkcji. Tak jednak wyrażone stanowisko jest absolutnie chybione bo przede wszystkim nie uwzględnia brzmienia art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) , definiującego ustawowo pojęcie prac w warunkach szczególnych. Powołany przepis stanowi bowiem wyraźnie, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia i o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia . Jednocześnie- jak zaakcentował to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 listopada 2014 r. I UK 122/14 LEX nr 1552139 - ponoszenie odpowiedzialności za wykonywanie pracy pracowników której każdy błąd techniczny może narazić ich czy inne osoby na niebezpieczeństwo stanowi także istotną przesłankę uznania pracy za tę w warunkach szczególnych . W tym kontekście nie ma więc znaczenia czy związana

z dozorem kontrola jest wykonywana z punktu widzenia jakości produkcji czy jej bezpieczeństwa co przesądza o tym, że także sprawowanie dozoru w postaci kontroli wykonywanej pracy pod kątem zachowania wymogów bhp może być kwalifikowane jako praca w warunkach szczególnych . Powyższe znajduje wprost swoje potwierdzenie w bogatym orzecznictwie zarówno sądów apelacyjnych jak i Sądu Najwyższego , które w odniesieniu do omawianego stanowiska pracy inspektora bhp , stanowi , iż pod pewnymi warunkami (stałości i bezpośredniości kontroli w warunkach szkodliwych dla zdrowia) może być ono kwalifikowane jako praca w warunkach szczególnych . W tym zakresie przywołać więc należy wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 12 marca 2013 r. I UK 580/12 lex nr 13 32 54 ,czy jeden z ostatnich podsumowujących to zagadnienie z dnia 15 października 2015 r. I UK 474/14 LEX

nr 1930439, jak również wyroki sądów apelacyjnych : z dnia 12 grudnia 2012 r.

III AUa 794/12 Sądu Apelacyjnego w Poznaniu LEX nr 1280900, Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 sierpnia 2012 r. III AUa 366/12 LEX nr 1217674 czy w końcu wyrok tut. Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 16 lipca 2014 r. III AUa 1519/13 LEX nr 1489148. Skoro więc -jak podniesiono na wstępie- sprawowana przez wnioskodawcę J.

J.jako inspektora bhp w spornym okresie czasu kontrola przestrzegania przez pracowników zasad bezpieczeństwa i higieny pracy (w tym także w aspekcie bezpiecznej eksploatacji urządzeń produkcyjnych) odbywała się w sposób stały , nadto w narażeniu na tożsame z występującymi na robotniczych stanowiskach pracy warunki szkodliwe dla zdrowia , a stanowiska te co do zasady zaliczane były do tych gdzie praca wykonywana była w warunkach szczególnych

, to zaistniały wszelkie przesłanki dla uznania jej za tak rozumiane kwalifikowane zatrudnienie wnioskodawcy .Marginalnie w tym miejscu przyjdzie też zauważyć ,że sam pozwany organ rentowy w uzasadnieniu zaskarżonych decyzji nie argumentował w sposób przyjęty przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu ,wrażając jedynie a priori pogląd o niemożności wykonywania przez wnioskodawcę stałego i bezpośredniego dozoru. W tym stanie rzeczy skoro okres omawianej pracy J. J.na stanowisku inspektora bhp wynosi 1 rok, 10 miesięcy i 22 dni , to przy uwzględnieniu tego już uznanego za pracę w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat 9 miesięcy i 7 dni należało ostatecznie stwierdzić ,że wnioskodawca legitymuje się w wymaganym okresie tak rozumianego kwalifikowanego zatrudnienia . Tym samym z dniem

19 lipca 2015 r. tj. z dniem ukończenia sześćdziesiątego roku życia spełnione zostały wszystkie konieczne warunki nabycia przez wnioskodawcę prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego przewidziane w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.). Mając więc powyższe na uwadze i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak sentencji.

ZARZĄDZENIE